

Irena Krzyszczuk

Dzierżążnia, pow. Płońsk. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 2, 164-165

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wierający znaczną ilość fragmentów naczyń ręcznie lepionych, trzy prześliki gliniane, okruchy polepy oraz kości zwierzęce. Obiekt ten datowano na III w.n.e. Częściowo odsłonięto ślady dwóch dalszych budynków, trzech jam oraz dwa paleniska bez konstrukcji kamiennych. W jednym z palenisk /nr 2/ odkryto monetę Stanisława Augusta Poniatowskiego z 1769 r.

Układ budynków w powiązaniu z ukształtowaniem terenu zdaje się sugerować ciasną, rzędowną zabudowę osady. Częściowo przebadane budynki oraz jamy pochodzą jak się wydaje również z III w. n.e. natomiast paleniska odnieść należy do okresu nowożytnego. Z warstwy kulturowej poza fragmentami naczyń oraz kości uzyskano również dobrze zachowane sztyło żelazne. Badania stanowiska 1 w Dziarnowie wiążąc się ściśle z problematyką prac w Otałąże, zasługuje na kontynuację.

DZIERŻĄZNA, pow. Płońsk
Stanowisko 2

Konserwator Zabytków Archeologicznych woj. warszawskiego
Muzeum Mazowieckie w Płocku

Badania prowadziła mgr Irena Krzyszczyk. Finansował WKZ w Warszawie. Piąty sezon badań. Cmentarzysko z okresu późnolatańskiego i wczesnego okresu wpływów rzymskich i osada wczesnośredniowieczna.

Stanowisko 2 w Dzierżązni położone jest na niewielkim piaszczystym wyniesieniu na prawym brzegu Płonki. Nad cmentarzyskiem z okresu późnolatańsko-rzymskiego znajduje się silnie przemyta wczesnośredniowieczna warstwa osadnicza, w której nie można wyróżnić obiektów ze względu na tworzenie się tam torfu i rudy dar-

niowej.

W br. odkryto 18 grobów i 9 słupów-stel. Groby podobne były do poprzednio odkrytych chociaż w większości znacznie ubożej wyposażone w ceramikę. Przedmioty żelazne były niesbyt liczne i silnie skorodowane. Wystąpiły dwa nowe elementy sabytkowe: przepalony grzebień kościany z ornamentem linearnym późnolatańskim /grób 108/, fragmenty siwej ceramiki celtyckiej /grób 107 a/. Na przekopanym obszarze słupy występowały bliżej siebie niż poprzednio, czasem dwa w pobliżu jednego grobu, były też znacznie mniejszych rozmiarów niż w latach ubiegłych. Słup 14/68, w którego obudowie był kamień żarnowy /oswarty na tym stanowisku/, nie zawierał śladów drewna. Wypełniona kamieniami jama słupa 16/68 wyłożona była pasmami kory.

Na podstawie dotychczasowych badań /odkryto 124 groby/ wyróżnić można 4 fazy użytkowania cmentarzyska.

I.okres latański - reprezentowany przez groby w postaci obszernych jam zawierających duże ułamki ceramiki typu kłossowego, węgla i duże fragmenty kości.

II.okres późnolatański - reprezentowany przez groby popielnicowe lub jamowe z typową ceramiką o facetowanych krawędziach, ze sporadycznie występującymi przedmiotami metalowymi.

III.okres wczesnorzymski - groby z pojedynczymi fragmentami ceramiki z dużą ilością węgla i kości.

IV.grób późnorzymski w kłodzie dębowej.

GDOW, pow. Myślenice

Muzeum Żup Krakowskich
w Wieliczce

Badania prowadził mgr Kazimierz Reguła. Finansowało